

Sygn. akt II K 1061/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2019r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Zawiślak

Protokolant sekr. sąd. Sylwia Karkoszka

po rozpoznaniu w dniach 22.10.2018r., 19.11.2018r. i 25.02.2019r.

sprawy z oskarżenia prywatnego D. C. (1)

przeciwko K. W. (1) synowi G. i B. zd. C., ur. (...) w K.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 29 października 2017r. w L. zadając mu uderzenia i kopnięcia spowodował u niego stłuczenie twarzy w okolicy czołowej lewej oraz okolicy nosowej i ustnej ze złamaniem kości nosa, które to naruszają czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni

tj. o czyn z art. 157 §2 kk

1. ustalając, iż oskarżony K. W. (2) dopuścił się w dniu 29 października 2017r. w L. czynu z art. 157 §2 kk polegającego na zadaniu uderzeń w twarz D. C. (1), w wyniku których doszło u pokrzywdzonego do stłuczenia twarzy w okolicy czołowej lewej oraz okolicy nosowej i ustnej ze złamaniem kości nosa, które to obrażenia naruszają czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni – na podstawie art. 66 §1 kk i art. 67 §1 kk warunkowo umarza postępowanie karne na okres próby 1 (jednego) roku,
2. na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz D. C. (1) kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem nawiązki,
3. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego D. C. (1) kwotę (...) (jeden tysiąc osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. R. P. kwotę 588 (pięćset osiemdziesiąt osiem) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług (...) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu,
5. zwalnia oskarżonego od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

SSR Anna Zawiślak

Sygn. akt II K 1061/17

UZASADNIENIE

W nocy z 28 na 29 października 2017 r. w L. odbywała się impreza z okazji 18-tych urodzin D. M.. W zabawie uczestniczyli m.in. oskarżony K. W. (1), oskarżyciel prywatny D. C. (1), M. P., P. S., D. K. i P. Ś. (1). W trakcie całej imprezy dochodziło do wymiany zdań, zaczepiania czy zgłaszania pretensji w różnych konfiguracjach towarzyskich, przy czym stroną zaczepiającą był także oskarżyciel prywatny.

Okolo godz. 1.00 wszyscy obecni byli pod wpływem alkoholu. W pewnym momencie między oskarżonym a oskarżycielem prywatnym doszło do szarpaniny na sali, podczas której oskarżony kilkakrotnie uderzył oskarżyciela prywatnego w twarz, przy czym raz zrobił to z tzw. „główki”.

(dowód: częściowo : wyjaśnienia oskarżonego – k 65v-66; zeznania oskarżyciela prywatnego – k. 66 i verte; zeznania M. P. – k. 66v-67; zeznania P. S. – k. 67-68; zeznania D. K. – k. 68 i verte; zeznania P. Ś. (1) – k. 81v-82; wydruki wiadomości – k. 78-80).

Wskutek zdarzenia pokrzywdzony D. C. (1) doznał urazu ciała w postaci stłuczenia twarzy w okolicy czołowej lewej oraz okolicy nosowej i ustnej ze złamaniem kości nosa. Doznane przez pokrzywdzonego obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni. Okoliczności oraz przebieg zdarzenia nie naraziły pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia ani też powstania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

(dowód: opinia sądowo-lekarska z dn. 29.10.2017 r. – 6; dokumentacja medyczna – k. 22, 23-25; opinia lekarska z 26.03.2018 r. – k. 28-29; opinia k. 90-91, dokumentacja zdjęciowa – k. 88)

Oskarżony K. W. (1) ma 19 lat, wykształcenie podstawowe, uczeń Zespołu Szkół (...) w K. w klasie IV, bez dochodów, na utrzymaniu rodziców, nie był leczony psychiatrycznie, bez nałogów, posiada pozytywną opinię wśród najbliższych sąsiadów, nie był karany.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 65v; kwestionariusz wywiadu środowiskowego – k. 60-61; dane o karalności – k. 37)

Oskarżony K. W. (1) w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu podnosząc, że to oskarżyciel prywatny był inicjatorem zdarzenia, zaczął go szarpać, wskoczył mu na plecy i zadawał uderzenia w twarz. Oskarżony wprawdzie twierdził, że w skutek w/w zdarzeniu doznał obrażeń nosa, który był spuchnięty i bolał go. Przy czym oskarżony nie robił w związku z tym żadnej obdukcji. Jednocześnie z jego wyjaśnień wprost wynika, że aktywnie uczestniczył w szarpaninie zadając oskarżycielowi prywatnemu uderzenia. Oskarżony bowiem w swoich wyjaśnieniach podał m.in. „obróciłem się i oddałem mu” albo „ja w pewnym momencie uderzyłem go głową w twarz”.

W ocenie Sądu ani wyjaśnienia oskarżonego ani zeznania oskarżyciela prywatnego nie zasługują na wiarę w całości. Każda ze stron przedstawia przebieg zdarzenia w taki sposób, aby zminimalizować swoje zachowanie, a wyolbrzymić zachowania strony przeciwnej. Dlatego Sąd dał wiarę depozycjom stron tylko w takiej części, w jakiej są one potwierdzone innymi obiektywnymi dowodami. Nie ma także wątpliwości, iż oskarżony i pokrzywdzony oraz wszyscy świadkowie w dniu zdarzenia spożywali alkohol i należy domniemywać (biorąc pod uwagę sposób narracji oraz fakt, iż nie są w stanie opisać zdarzeń które w istocie rozgrywały się na ich oczach) , że miało to miejsce w ilości większej niż deklarowana na rozprawie. Zauważyć przy tym należy, iż oskarżony zadeklarował chęć polubownego zakończenia postępowania i uregulowania należności na rzecz D. C. (1) argumentując to możliwością uzyskania większej kary po przeprowadzeniu przewodu sądowego.

Podobnie Sąd uznał za częściowo wiarygodne zeznania świadków M. P., P. S., D. K., i P. Ś. (1) w zakresie w jakim były one zgodne z pozostałym materiałem dowodowym. Nie uszło przy tym uwadze Sądu, że zarówno strony, jak i świadkowie w chwili zdarzenia byli pod wpływem alkoholu, co istotnie wpływa na zdolność ich postrzegania. Zauważyć przy tym należy, iż świadkowie z uwagi na zakres znajomości tworzą określone frakcje towarzyskie i w związku z tym akcentują w wybrany sposób większą lub mniejszą aktywność poszczególnych uczestników.

Sąd uznał za trafną i przydatną dla rozstrzygnięcia jako sporządzoną zgodnie z zasadami sztuki opinię sądowo-lekarską biegłej dr I. W., dotyczącą śladów obrażeń zewnętrznych i czasu naruszenia czynności. Zdaniem Sądu była ona dokładna, logiczna, a przede wszystkim znajdująca oparcie w dokumentach przyjętych za podstawę dokonanych ustaleń faktycznych i sporządzona została przez osobę posiadającą fachową wiedzę w swojej dziedzinie. Biegła w oparciu o analizę akt sprawy i po przeprowadzeniu badań wskazała, iż obrażenia doznane przez D. C. (1) spowodowały naruszenie czynności na czas poniżej 7 dni. Ponadto biegła zarówno w sporządzonej opinii, jak i później na rozprawie

w dniu 25.02.2019 r. zeznała, że obrażenia ciała D. C. (1) mogły powstać w czasie przez niego podanym i w następstwie ciosów zadanych w sposób czynny tępym narzędziem. Przy czym po zapoznaniu się z całością materiału stwierdziła, że najbardziej prawdopodobne jest uderzenie pięścią w którąś okolice twarzy, jak również cios z tzw. „główki”. Biegła stwierdziła również, że doznane obrażenia nie korespondują z tą częścią zeznań świadków, w której świadkowie twierdzą, że oskarżony kopnął D. C. (1) w twarz. Gdyby oskarżyciel prywatny otrzymał cios butem, to uraz byłby bardzo duży, musiałoby dojść do ewidentnego złamania nosa, musiałaby pęknąć skóra, a to nie zostało stwierdzone w opinii biegłego A. T. sporządzonej w dniu zdarzenia (k.6). Biegła wykluczyła wersję jakoby pokrzywdzony został kopnięty w twarz, szczególnie z wysokości (o czym mówi część świadków) bowiem przy takim mechanizmie działania D. C. musiałby zostać, mówiąc potocznie „wbity w fotel” i nie mógłby się z niego ruszyć przynajmniej przez chwilę. Co ewidentnie nie miało miejsca.

Dokumenty znajdujące się w aktach sprawy Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Przy czym wiarygodność dokumentów stanowiących materiał dowodowy nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Reasumując uznać należy, iż przewód sądowy w sposób nie budzący wątpliwości wykazał winę i sprawstwo oskarżonego.

Przestępstwo stypizowane w art. 157 § 2 kk ma charakter materialny. Realizacja znamion w formie dokonanej wymaga naruszenia dobra, a więc realnego wystąpienia jednego ze skutków w tym przepisie wymienionych. Zachowanie sprawcy polega na spowodowaniu tzw. lekkiego uszczerbku na zdrowiu, czyli naruszeniu czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni (art. 157 § 2 kk).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób nie budzący wątpliwości wykazał, że oskarżony K. W. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 157 § 2 kk, polegającego na spowodowaniu w dniu 29 października 2017 r. w L. naruszenia czynności narządu ciała pokrzywdzonego na czas poniżej 7 dni. Poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne – sprowadzające się do niespornego przyjęcia, iż czyn jakiego dopuścił się oskarżony polegał na zadaniu uderzeń w twarz D. C. (1), w wyniku których doszło u pokrzywdzonego do stłuczenia twarzy w okolicy czołowej lewej oraz okolicy nosowej i ustnej ze złamaniem kości nosa – implikowały konieczność zmiany opisu czynu. W dniu zdarzenia bowiem między oskarżonym a oskarżycielem prywatnym doszło do szarpaniny na sali, podczas której oskarżony kilkakrotnie uderzył oskarżyciela prywatnego w twarz, przy czym raz zrobił to z tzw. „główki”.

Nawet przy przyjęciu, że to D. C. (1) wskoczył oskarżonemu na plecy- uznać należy, iż sposób reakcji oskarżonego nie odpowiadał zamachowi na jego dobra chronione prawem. Oskarżony miał możliwość zareagowania adekwatnie do okoliczności.

Zauważyć także należy, iż dla oceny prawnokarnej czynu oskarżonego znaczenia nie ma ustalenie przebiegu zdarzeń z wcześniejszej części omawianej imprezy- z uwagi na odstęp czasowy pomiędzy nimi. Nie budzi natomiast wątpliwości fakt, że w trakcie zabawy dochodziło do różnych zatargów, utarczek słownych, mniej lub bardziej artykułowanych pretensji na różnym tle (także na tle zazdrości wobec dziewczyny- patrz zeznania P. Ś.) w różnych konfiguracjach osobowych i w różnych frakcjach towarzyskich. Wszystkie te animozje zapewne spotęgowane zostały przez alkohol. Nie sposób jednak ustalić dokładnie co było zarzewiem konfliktu.

Materiał dowodowy, będący przedmiotem analizy i oceny Sądu, pozwala na przypisanie oskarżonemu winy. Oskarżony bowiem, w czasie swojego bezprawnego i karalnego zachowania, mając możliwość podjęcia decyzji zgodnej z wymogami prawa, nie dał posłuchu normie prawnej. Nadto nie ujawniły się przy tym żadne okoliczności wyłączające bezprawność czy winę.

Stosownie do art. 66 § 1 i 2 kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności

nie popełni przestępstwa. Warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności (§ 2).

W przedmiotowej sprawie ustalono, że czyn zarzucony K. W. (1) zagrożony jest karą do dwóch lat pozbawienia wolności. Oskarżony nie był wcześniej karany, a fakt popełnienia zarzucanego mu czynu nie budził wątpliwości. Spełnione zostały zatem formalne przesłanki, umożliwiające warunkowe umorzenie postępowania.

Uwzględniając dotychczasowy sposób życia oskarżonego, który przestrzegał porządku prawnego, jego właściwości i warunki osobiste należy uznać, że popełnienie przestępstwa było dla niego zdarzeniem epizodycznym oraz założyć wobec niego pozytywną prognozę kryminologiczną, wyrażającą się w przyjęciu, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Okres próby ustalony na 1 rok pozwoli zweryfikować dodatnią prognozę założoną wobec oskarżonego. Sąd, aby utrwalić prawidłową postawę oskarżonego i zniechęcić go do popełniania przestępstw, orzekł wobec niego na podstawie art. 46 § 2 kk nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego D. C. (1) w kwocie 200 zł. W ocenie Sądu względy słuszności oraz okoliczności sprawy wskazują, iż zasądzona kwota zadośćuczynienia będzie adekwatna do czynu oraz krzywdy poniesionej przez pokrzywdzonego. Przy orzekaniu wysokości zasądzonej nawiazki Sąd ocenił i wziął również pod uwagę postępowanie D. C. (1), który w sposób aktywny uczestniczył w szarpaninie z oskarżonym i jak wynika z zeznań świadków jego zachowanie na omawianej imprezie nie było wzorcowe.

Na podstawie art. 628 pkt 1 k.p.k. zasądzono od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego zwrot kosztów procesu w kwocie 1008 zł wynikający z faktu ustanowienia pełnomocnika. Ponieważ do akt nie dołączono faktury dokumentującej rzeczywistą wartość należności- sąd orzekł o niej w oparciu o rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie- mając na uwadze ilość odbytych rozpraw z udziałem pełnomocnika.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu orzeczono na podstawie § 2 ust. 1 i 2, § 4 ust 2 pkt 1 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 1 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2017 poz. 1796 ze zm.) – uwzględniając nakład pracy oraz ilość odbytych rozpraw.

Mając natomiast na uwadze sytuację materialną i finansową oskarżonego, na podstawie art. 624 § 1 kpk, Sąd zwolnił go od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych. Oskarżony K. W. (1) posiada bowiem wykształcenie podstawowe, nie ma żadnych dochodów ponieważ jest uczniem technikum i pozostaje na utrzymaniu rodziców.

SSR Anna Zawiślak